

Не фізично.

Не ментально.

Невію міг поранити мене значно сильніше, ніж уже це зробив.

Я знала, що повинна його зупинити.

Але не була певна, що зможу.

Що найгірше з усього цього? Частина мене навіть не хотіла спробувати. Частина мене була готова ризикнути, зазнати страждань, залишитися із розбитим серцем — аби тільки бути поруч із ним. Частина мене була залежна від нашої шаленості, так само як і він від своїх нічних полювань.

Можливо, це і була особлива сила Невію — змушувати тебе прагнути того, що здатне тебе знищити.

Я кохала його. Але я не була сліпою.

Невію руйнував усе на своєму шляху, і я б стала випадковою жертвою десь на узбіччі.

Невію

Іноді мені хотілося зробити боляче всім. Але були люди, яких мені хотілося врятувати трохи більше, ніж завдати страждань. Врятувати від себе. Та проблема того дня полягала в іншому: я погано розумів, хто був головний — я чи монстр усередині. Монстр, що тхнув кров'ю та жадав кровопролиття.

Можливо, я просто тішив себе ілюзіями, коли думав, що між нами є хоч якась різниця.

Розділ Перший

Невію

Невію 19 років

Я не знаю, хто перший назвав Массімо, Алессіо і мене Нечистою Трійцею. Можливо, Савіо. У нього був хист вигадувати прізвиська. Скільки себе пам'ятаю, моя сестра-близнючка Грета була для нього Лялечкою, а я — СБД (суцільний біль у дупі, звісно). І це ще задовго до того, як я виправдав своє прізвисько, уперше трахнувши дівчину в дупу.

Я гадаю, ця назва нам пасувала. Хоча будь-які натяки на церкву з нашого боку точно можна було розцінювати як богохульство, зважаючи на те, що ми творили вночі.

Музика гриміла з динаміків мого чорного, як ніч, Dodge Ram. Чорного, як наш одяг — від важких черевикув із металевими носачами до чорних карго-брюк, шкіряних браслетів, бандан, балаклав і зброї, навіть леза були чорними.

Чорні, як наші душі. Хоча я завжди любив срібний відблиск клинка, особливо коли в ньому віддзеркалювався страх наших жертв.

Салон машини був залитий червоним світлом — від панелі приладів до маленьких світлодіодів у дверях та центральній консолі. Навіть фари мали червонуватий відтінок.

Червоний — бо незабаром наша шкіра й одяг будуть просякнуті кров'ю. Мій пульс пришвидшився в передчутті запаху та м'якої текстури на пальцях...

Массімо завжди заочував очі через цей «надмірний символізм», як він це називав. Він вважав, що це ще одна маніпуляція церкви, покликана зачаровувати натовп. Але, чорт забирай, на кожен наш рейд він одягався винятково в чорне. І це точно було не через відчуття солідарності. Йому було байдуже на таку хрінь.

Я звернув з асфальтової дороги на довгий ґрунтовий заїзд. Нас «привітали» величезні таблички: «**Без дозволу не заходити**», «**Озброєна охорона**», «**Міни**». О, так.

Массімо кинув балаклаву на заднє сидіння. Його темно-каштанове волосся, на кілька відтінків світліше за моє, прилипло до чола. Одним рухом голови він відкинув його назад. Я стримав смішок. Та не марнославний він, ага.

— Тут нам не треба ховати обличчя, я гадаю? — кинув він.

Я стягнув балаклаву так, щоб вона закривала волосся. На відміну від Массімо, я терпіти не міг, коли пасма лізли

мені в очі, тому завжди стригся більш коротко. Хоча в нас обох волосся було дуже коротким по боках та на потилиці.

— Це не обов'язково, але так веселіше. Люди бояться більше, коли не видно обличчя.

— Люди бояться, навіть коли його видно. У тебе на лобі написано: «Божевільний вбивця». Від цього мало в кого залишаються позитивні емоції, — пробурчав Алессіо зі свого місця поруч.

Він закинув одну ногу на мою панель. Його волосся було такої ж довжини, як у Массімо, але через хвилясті пасма він був схожий на серфера. Немов цей емо-бой коли-небудь став би на дошку. Хоча... найімовірніше, скористався би нею, аби рознести комусь голову.

— Хто в нас сьогодні? — запитав він.

В Алессіо був комплекс Робін Гуда. Йому подобалося переслідувати й убивати, але він потребував виправдання, щоб якимось ужитися зі своєю совістю. Тому він завжди з підозрою ставився до цілей, яких обирав я. Хоча я зазвичай стежив за тим, щоб у них був доволі паскудний список провин...

— Убий їх — і тобі стане добре. Не хвилюйся.

— Нарколабораторія, — сказав Алессіо, щойно я припаркував машину перед халупою.

Це вже навіть не будинок, а розвалюха. З відчинених вікон тхнуло котячою сечею та тухлими яйцями — запах одразу видавав, чим тут займаються.

Наполовину відірвана ліва віконниця трохи посунулася. Я без вагань натиснув на газ, і машина смикнулася вперед. У кузов влучило чимало пострілів. Звук указував на те, що це був дробовик. Виправити таке коштуватиме чимало.

Я стиснув зуби.

— Наступного разу, коли навідуватимемося до наркоманів, беремо твою машину. Твоїм «жертвам» хоча б не спадає на думку її розстрілювати.

Алессіо закотив очі, виліз у вікно й зробив кілька пострілів із напівавтомата. Я не збирався відкривати вогонь просто так. Це занадто швидко псує весь кайф.

У зброї був свій час і місце, але не в нічних рейдах. Тут йшлося про відчуття. Мені потрібно було відчувати запах крові, а не цей чортів порох.

Я припаркував машину за рогом, штовхнув дверцята й вийшов. Опустивши голову, досі з балаклавою на лобі, я пробіг вздовж будинку до задніх дверей. Кинув погляд через плече — Алессіо й Массімо бігли за мною, обидва зі зброєю в руках. А я тримав лише свій новенький бойовий ніж із лезом як у пилки. Хотів випробувати нову іграшку у справі. Я вибив двері ногою. Про тишу можна було уже не хвилюватися.

Час розважитися по-справжньому.

Я зайшов у брудну кухню. Гора немитого посуду вказувала на те, що тут давно ніхто не готував. На столі валявся запліснявілий хліб і плавлений сир — схоже, єдина їжа. Та й цього цим дурням, мабуть, вистачало. Під кайфом їм узагалі було б усе одно, що їсти. У повітрі стояв важкий сморід: гниль, сміття, щось нудотно-солодке. Напевно, доведеться тягнути цих покидьків назовні для тортур, тому що я не витримую запаху їхньої гнилої крові.

Справа щось рипнуло. Дверцята комори прочинилися, і звідти виповзло створіння, схоже на зомбі: беззубий рот, вибілене волосся, в руках сокира. Я ухилився від слабого замаху й миттєво всадив ніж під ребра. Лезо увійшло

легко. Різкий ривок зап'ястям — і воно вийшло, залишаючи максимальні пошкодження. Кров бризнула в різні боки, і я різко відсахнувся. Кров була хороша та поганаю. Це явно був другий варіант. Та кілька крапель усе-таки потрапили мені на горло та груди. Тіло ще сіпалося, намагаючись зробити останній ривок до мене. Я підвівся й штовхнув його. Воно гепнулося на підлогу. Щось хруснуло, і з рота вихопився останній хрип, схожий на свист чайника, що кипить.

Лише тепер я розгледів, що це була жінка. Визначити її вік було неможливо — наркотики зробили свою справу. Халат розкрився, оголюючи тіло. Груди й статеві губи були схожі на обвислі вуха собаки породи басет-гаунд, а шкіру вкривали пухирі — певно, якась венерична хвороба.

— Бляха, — пробурмотів я й кинувся до раковини змити кров.

У мене поки що не було жодних відкритих ран, до пухирів я теж не торкався, але краще не ризикувати. Потім швидко розвернувся і кинувся в коридор, сходи вели вниз у темний підвал.

— Генітальний герпес і сифіліс. Не чіпай її, — сказав Массімо.

— Дякую за пораду, — пробурмотів я, жестом вказавши на закривавлений одяг. Дядькові Ніно знову доведеться брати в мене аналізи.

Щоб увійти в потрібний настрій для сексу після тортур, який давно став для мене незмінною традицією, знадобиться ще більше кровопролиття. Було б прикро відмовлятися від цього лише через обвислі від наркотиків груди повії.

— Я мав на увазі Алессіо.

Алессіо показав нам середній палець, а потім накинув килим на її тіло. Я лише похитав головою, але нічого не сказав. Уже звук до цього. Якби він ще й почав молитися за наших жертв, то міг би сміливо вирушати в сольні рейди.

— Ти не повинен був її вбивати. Вона, мабуть, просто жертва обставин.

Я глузливо фиркнув.

— Вона намагалася розколоти мені череп сокирою. У кожного злочинця є якась сльозлива історія з минулого, тож не плач. Чорт, навіть я, мабуть, жертва обставин. Обіцяй мені, що якщо мене вб'ють, ти не вкриєш мене якимось брудним килимом.

Алессіо подивився на тіло.

— До речі, вона занадто молода, щоб бути тією накачаною наркотиками повією, яку ти шукаєш.

Массімо кинув на мене насторожений погляд. Відтоді як Алессіо дізнався, що К'яра і Ніно — не його рідні батьки, він почав вдивлятися в кожну наркоманку, ніби шукав у ній свою матір. Я ж підозрював, що вона давно гние десь у пустелі.

Раптом роздався оглушливий вибух — дробовик вивірив шматки дерев'яної дверної рами просто біля мене. Ми з Массімо впали на підлогу, а Алессіо кинувся в комору. Добре хоч, що не впав прямісінько на труп — К'яра точно не була б у захваті, якби він підхопив сифіліс.

— Досить уже оплакувати цю повію. Краще допоможи нам спіймати цих виродків, щоб нарешті почалися веселощі, — гаркнув я, остаточно втрачаючи терпіння. Він завжди був більш м'якосердим, ніж я і Массімо, але новина про те, що його народила повія, явно вибила його з колії.

Я поповз до дверного отвору й обережно визирнув у коридор. Постріл навряд чи пролунав із підвалу, хоча там явно хтось нишпорив. З-за дверей навпроти вигулькнула голова. Рудий виродок із таким самим обсипаним пухирями обличчям, як і в мертвої наркоманки. Я щиро сподівався, що ці ідіоти не трахалися між собою, наче кролики. Якщо в них у всіх сифіліс, доведеться катувати їх у захисному костюмі, а не презервативі. Яке ж марнування можливостей.

Ось у чому проблема, коли вибираєш собі в жертви саме дно суспільства. До біса сумління Алессіо. Наступного разу ми влаштуємо полювання на когось, хто хоча б знає базові правила гігієни.

Я хотів відчувати на шкірі кров, а не кілька годин смердіти латексом, як гумова качка. Алессіо раптово рвонув уперед. Я спробував схопити його за ногу, щоб зупинити — зазвичай такі імпульсивні вчинки були моєю спеціальністю, — але не встиг. Рудий вискочив із-за дверей і наставив на нього дробовик. Алессіо метнув свій ніж, лезо врізалось просто в око нападнику. Він похитнувся назад і натиснув на курок, вистріливши в стелю. На нас посипалися уламки дерева.

— Чорт, Алессіо. Це ж ще один мінус у списку жертв для тортур. Я не збираюся ні з ким ділитися. Ви з Массімо можете розважатися разом, — пробурчав я.

— Заплач іще, — хмикнув Алессіо зі сміхом. — Хіба не ти так казав?

Я підвівся і перевірів рудого. Звісно, той був мертвий. Алессіо витягнув ніж, і з ока бризнула кров. Раптовий гуркіт знизу змусив мене забути про розчарування. Ми з Массімо й Алессіо згрупувалися біля вузьких сходів,